

آیین نامه اجرایی قانون مجازات خودداری از کمک به مصدومین و رفع مخاطرات جانی

نوع سند: قوانین

آیین نامه اجرایی قانون مجازات خودداری از کمک به مصدومین و رفع مخاطرات جانی

آیین نامه اجرایی قانون مجازات خودداری از کمک به مصدومین و رفع مخاطرات جانی، 15 دی ماه 1364 به تصویب هیئت وزیران رسید.

آیین نامه اجرایی قانون مجازات خودداری از کمک به مصدومین و رفع مخاطرات جانی، در جلسه 15 دی ماه 1364 بنا به پیشنهاد وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی به تصویب هیئت وزیران رسید. آخرین اصلاحات این آیین نامه در سال 1387 انجام شده است.

ماده 1

ماده 1 - فوریت های پزشکی به مواردی از اعمال پزشکی اطلاق میشود که بایستی بیماران را سریعاً مورد رسیدگی و درمان قرار داد و چنانچه اقدام فوری به عمل نیاید باعث خطرات جانی، نقص عضو، یا عوارض صعب العلاج و یا غیر قابل جبران خواهد شد.

ماده 2

ماده 2 - از نظر این آئین نامه فوریت های پزشکی (اورژانس) شامل موارد زیر می شود:

1 - مسمومیت ها.

2 - سوختگی ها.

3 - زایمان ها.

- 4 - صدمات ناشی از حوادث و سوانح و وسائط نقلیه.
- 5 - سکته‌های قلبی و مغزی.
- 6 - خونریزی‌ها و شوک‌ها.
- 7 - اغماء.
- 8 - اختلالات تنفسی شدید و خفگی‌ها.
- 9 - تشنجات.
- 10 - بیماری‌های عفونی خطرناک مانند مننژیت‌ها [مننژیت‌ها].
- 11 - بیماری‌های نوزادانی که نیاز به تعویض خون دارند.
- 12 - سایر مواردی که در شمول تعریف ماده 1 قرار می‌گیرد.

ماده 3

ماده 3 - بیمار مشمول این آئیننامه شخصی است که طبق تعریف فوریت‌های پزشکی (اورژانس) احتیاج به کمک فوری دارد.

ماده 4

ماده 4 - کلیه بیمارستانها، اعم از دولتی و غیر دولتی در تمام اوقات شبانه روز و نیز درمانگاه‌ها و سایر مؤسسات درمانی در ساعات فعالیت طبق پروانه تأسیسی که از وزارت بهداشت سابق دریافت داشته‌اند مکلف به پذیرش بیمارانی که مشمول فوریت‌های پزشکی هستند می‌باشند.

ماده 5

ماده 5 - در مناطقی که مراکز اورژانس وجود دارد و به نجوی [نحوی] از موارد فوریت‌های پزشکی اطلاع پیدا می‌کند مسئولیت مستقیم انتقال بیمار به مراکز درمانی با مراکز اورژانس می‌باشد.

تبصره

تبصره - همه افراد مکلفند به محض مشاهده هر گونه موارد اورژانس در صورت دسترسی به مرکز اورژانس از طریق تلفن و سایر وسائل ارتباطی فوراً مورد را به آگاهی نزدیکترین مرکز اورژانس برسانند و در صورت عدم دسترسی به واحد اورژانس نسبت به انتقال بیمار اورژانسی به نزدیکترین مراکز درمانی اقدام نمایند.

ماده 6

ماده 6 (اصلاحی 19/02/1378) - مراکز درمانی دولتی و غیردولتی موظفند در موارد فوریت‌های پزشکی بدون تأمل و اتلاف وقت و دریافت وجه اولیه (ودیعه)، با استفاده از همه وسایل و امکانات موجود نسبت به ارایه درمان‌های لازم بیماران اقدام نمایند. بدیهی است پس از تثبیت وضعیت بیمار، مراحل عادی پرداخت هزینه باید طبق تعرفه‌های مصوب انجام گیرد.

تبصره 1

تبصره 1 (اصلاحی 19/02/1378) - در مواردی که طبق تشخیص کارشناس دانشگاه یا دانشکده علوم پزشکی و خدمات بهداشتی درمانی، بیمار استطاعت مالی نداشته باشد یا اینکه به هر دلیلی پرداخت هزینه‌های انجام شده ممکن نشود، تمام یا قسمتی از هزینه درمان توسط وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی ظرف مدت سه ماه پرداخت خواهد گردید و بیمار یا اولیای قانونی وی مکلف می‌باشند مابه التفاوت هزینه پرداختی وزارتخانه یاد شده را به واحد درمانی بپردازند.

تبصره 2

تبصره 2 (الحاقی 19/02/1378) - هزینه‌های ناشی از اجرای این آیین نامه براساس پیشنهاد کارشناسی وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی در بودجه کل کشور منظور خواهد شد.

ماده 7

ماده 7 (منسوخه 19/02/1378) - در صورتیکه بیمار اورژانس در واحدهای درمانی غیر دولتی تحت مداوا قرار

گیرد هزینه درمان توسط بیمار طبق تعرفه خدمات درمانی پرداخت خواهد شد.

تبصره

تبصره - در موارد استثنائی که بیمار استطاعت پرداخت کامل هزینه درمان خود را نداشته باشد طبق نظر کارشناسی مددکاری وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی حداکثر تا 80% کل هزینه توسط آن وزارتخانه پرداخت خواهد شد. بدیهی است مابه‌التفاوت پرداختی وزارتخانه مذکور را خود بیمار باید به واحد درمانی مربوطه بپردازد.